

A SZENTATYA, FERENC PÁPA ÜZENETE
A BETEGEK 33. VILÁGNAPJÁRA
2025. FEBRUÁR 11.

„A remény nem csal meg” (Róm 5,5),
és a próbatétel idején megerősít bennünket

Kedves Testvérek!

A betegek 33. világnapját a 2025-ös szentévben tartjuk, amikor arra hív bennünket az Egyház, hogy „a remény zarándokaivá” váljunk. Isten igéje kísér ezen az úton, és Szent Pál szavai által bátorít bennünket: „A remény nem csal meg” (Róm 5,5), sőt, a próbatétel idején megerősít bennünket.

Vigasztaló szavak ezek, de kérdéseket vethetnek fel, különösen azokban, akik szenvedést élnek meg. Például: hogyan maradhatunk erősek, amikor testünket súlyos, bénító betegségek sújtják és esetleg az anyagi lehetőségeinket meghaladó kezelésekre szorulunk, vagy amikor a saját szenvedésünkön túl azok szenvedését is látjuk, akik szeretnek bennünket, mellettünk állnak, de azt élik meg, hogy nem tudnak segíteni rajtunk? Ilyen körülmények között megérezzük, hogy a sajátunknál nagyobb erőre van szükségünk: Isten segítségére szorulunk, az ő kegyelmére, az ő gondviselésére, arra az erőre, amely az ő Lelkének ajándéka (vö. *A Katolikus Egyház katekizmusa*, 1808).

Álljunk meg tehát egy pillanatra, és elmélkedjünk arról, milyen módon van jelen Isten a szenvedők mellett, figyeljünk különösen is az Isten jelenlétét meghatározó három szempontra: a *találkozás*, az *ajándékozás* és a *megosztás*.

1. A *találkozás*. Amikor Jézus elküldi a hetvenkét tanítványt (vö. Lk 10,1–9), arra buzdítja őket, hogy hirdessék a betegeknek: „elközelgett hozzátok az Isten országa” (9. v.). Vagyis segítsenek nekik megérteni, hogy a betegség, még ha fájdalmas és nehezen érthető dolog is, lehetőség az Úrral való találkozásra. A betegség idején ugyanis megtapasztaljuk egyrészt minden – testi, lelki és szellemi – téren a teremtmény voltunkból adódó törekénységet, másrészt pedig Isten közelségét és könyörületét, aki Jézusban szenvedéseinket is vállalta. Ő nem hagy el bennünket, és gyakran olyan mértékű kitartás

ajándékával lep meg, amelyet elképzelni sem tudtunk, és amelyre magunktól soha nem találtunk volna rá.

A betegség ilyenkor alkalommá válik egy minket átalakító találkozásra, egy megingathatatlan szikla felfedezésére, melynél lehorgonyozhatunk, hogy szembenézzünk az élet viharával, egy olyan tapasztalatra, amely – bár nagy árat fizetünk érte – erősebbé tesz, mert mélyebben tudatosítja bennünk, hogy nem vagyunk egyedül. Ezért mondják, hogy a szenvedés mindig összekapcsolódik az üdvösség misztériumával, mert közelről és valóságosan tapasztaljuk meg benne az Istentől érkező vigasztalást, egészen addig, hogy „megismerjük az evangélium teljességét a benne rejlő minden ígérettel és étellel” (Szent II. János Pál pápa: *Beszéd a fiatalokhoz*, New Orleans, 1987. szeptember 12.).

2. Ezzel elérkezünk elmélkedésünk következő pontjához: az *ajándék*. Valójában soha máskor nem látjuk olyan világosan, mint a szenvedés idején, hogy minden remény az Úrtól származik, s ezért mindenekelőtt ajándékként nézhetünk rá, amelyet elfogadunk és megbecsülnünk kell, „hűségesnek maradván Isten hűségéhez”, ahogyan Madeleine Delbrêl gyönyörűen megfogalmazta (vö. Francesco: *La speranza è una luce nella notte* [A remény fény az éjszakában], Libreria Editrice Vaticana, Città del Vaticano, 2024, előszó).

Mi több, életünk és sorsunk kizárólag Krisztus feltámadásában találja meg helyét az örökkévalóság végtelen horizontján. Csakis Krisztus húsvétjából fakad számunkra a bizonyosság, „hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat minket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van” (Róm 8,38–39). És ebből a „nagy reménységből” származik minden reménysugár, amellyel úrrá lehetünk az élet megpróbáltatásain és akadályain (vö. XVI. Benedek pápa: *Spe salvi* enciklika, 27 és 31). Sőt, a Feltámadott csatlakozik is hozzánk az úton, útítársunkká válik, mint az emmauszi tanítványoknál (vö. Lk 24,13–53). Ahogyan ők, mi is megoszthatjuk vele zavarodottságunkat, gondjainkat és csalódásainkat, meghallgathatjuk szavát, mely világosságot gyújt és lánggra lobbantja szívünket, és felismerhetjük őt a kenyértörésben. Így abban, hogy velünk van, még a jelen korlátai között is megragadhatjuk a „túlvilágot”, amely a közeledésével visszaadja nekünk a bátorságot és a bizalmat.

3. És ezzel elérkeztünk a harmadik szemponthoz: a *megosztás*. A szenvedés helyei gyakran a megosztás, a kölcsönös gazdagodás helyszínei. Milyen gyakran előfordul, hogy egy beteg ember ágya mellett remélni tanulunk! Milyen gyakran tanulunk hinni, ha közel kerülünk a szenvedőkhöz! Milyen gyakran fedezzük fel a szeretetet, ha lehajolunk a rászorulókhöz! Más szóval, ráébredünk, hogy a remény „angyalai”, Isten küldöttai vagyunk egymás számára, mindannyian együtt: betegek, orvosok, ápolók, családtagok, barátok, papok, szerzetesek és szerzetesnők; ott, ahol vagyunk: a családban, az idősek otthonában, a kórházakban és a klinikákon.

Azt is fontos, hogy fel tudjuk fedezni ezeknek a kegyelmi találkozásoknak a szépségét és nagyságát, és megtanuljuk kitörölhetetlenül szívünkbe vésvéni ezeket a találkozásokat: hogy megőrizzük szívünkben egy egészségügyi dolgozó kedves mosolyát, egy beteg hálás és bizakodó tekintetét, egy orvos vagy önkéntes megértő figyelmességét, egy házastárs, egy gyermek, egy unoka vagy egy kedves barát aggódó várakozását. Ezek mind-mind kincset érő fénysugarak, amelyek nemcsak erőt adnak a megpróbáltatások sötétségében, hanem megtanítanak az élet igazi ízére, a szeretetre és a közelségre (vö. Lk 10,25–37).

Kedves betegek és róluk gondoskodó testvérek, most, ebben a jubileumi évben különlegesebb szerepet kaptok, mint valaha. Közös utatok jel mindenki számára, „az emberi méltóság himnusza, a remény éneke” (*Spes non confundit* bulla, 11), amelynek hangja nem áll meg a kórházi szobákban és ágyaknál, hanem buzdítja és bátorítja a szeretetben „az egész társadalom kórusát” (uo.), egy olykor nehezen megvalósítható, de éppen ezért gyönyörködtető és erős harmóniában, amely képes fényt és meleget vinni oda, ahol a legnagyobb szükség van rá.

Az egész Egyház hálás nektek ezért! Én is hálás vagyok, és imádkozom értetek Máriára, a Betegek Gyógyítójára bízlak benneteket azokkal a szavakkal, amelyekkel oly sok testvérünk fordul hozzátok szükségében:

*Oltalmad alá futunk, Istennek Szent Anyja,
könyörgésünket meg ne vesd szükségünk idején,
hanem oltalmaz meg minket minden veszedelemtől,
mindenkor dicsőséges és áldott Szűz!*

Megáldalak benneteket, családjaitokat és szeretteiteket, és kérlek, ne feledkezzetek el imádkozni értem.

Kelt Rómában, a Lateráni Szent Jánosnál, 2025. január 14-én.

Ferenc